

LÁ THƯ MỤC VỤ

Mùa Chay đã khởi sự được ba ngày rồi, tuy chưa phải là Tuần Thương Khó để trực tiếp suy niệm về những đau khổ của Chúa Giêsu, nhưng hướng dẫn và giúp chúng ta bước dần đến chân Thánh Giá Chúa. Không ai có thể đến dưới chân cây thập tự của Đấng Cứu Thế mà không học cách và trải qua cuộc chiến đấu chống lại những cám dỗ của thế lực tối tăm. Đó là lý do khiến Phụng Vụ hôm nay nhắc lại việc chính Chúa Giêsu cũng bị cám dỗ bởi ma quỷ.

Cả ba Thánh Sứ (Mát-Thêu, Mác-Cô và Lu-Ca) đều đồng ý coi việc ma quỷ đến cám dỗ Chúa Giêsu như là hậu quả của việc Người được Chúa Cha tuyên bố là Con Chí Ái của Ngài. Sa-Tan bắt đầu cám dỗ bằng câu “*Nếu ông là Con Thiên Chúa...*”. Điều này khiến chúng ta có thể quả quyết rằng vì chúng ta là con cái Thiên Chúa nên ma quỷ cũng sẽ không bao giờ ngừng cám dỗ và khuyến dụ nhằm tước bỏ cái vinh dự cao cả ấy ra khỏi chúng ta. Do đó, những ai không muốn bị cám dỗ nữa thì hãy can đảm tuyên bố “*tôi không phải là con cái Thiên Chúa!*”. Thế thôi!

Theo Mát-Thêu, Sa-Tan nói với Đức Giêsu rằng “*hãy truyền cho các viên đá này thành các ổ bánh...*”. Dường như tác giả chú trọng đến số nhiều để cám dỗ một người đang đói và để kêu gọi lòng tham của loài người về vấn đề cơm áo. Nhưng theo Lu-Ca, Sa-Tan chỉ cám dỗ Đức Giêsu truyền cho một viên đá biến thành bánh mà thôi. Có lẽ Lu-Ca chú trọng đến vấn đề quyền năng hơn là vấn đề ăn uống. Thật vậy, theo tôi nghĩ, con người bị cám dỗ nhiều nhất về quyền năng (nghĩa là làm mọi cách để có quyền và xử dụng cái quyền đó trên người khác).

Quý ông bà và anh chị em nào đã từng được vinh dự nếm mùi lao tù cộng sản hẳn đã kinh nghiệm cái đói khủng khiếp nơi các tù nhân. Ai cũng bị cái dạ dày hành hạ, lúc thì nó kêu réo, lúc thì co thắt, lúc thì quặn quai, lúc lại đau nhói... Tóm lại ai cũng bị cám dỗ triền miên về ‘miếng ăn’, nhưng nhiều người lại bị cơn cám dỗ khác ghê gớm hơn lôi đi, đó là cơn cám dỗ về ‘quyền lực’, nói thẳng ra là cơn cám dỗ về lòng kiêu ngạo. Thật ra cái dạ dày đói chỉ hành hạ chính chủ nhân của nó, lắm khi biến chủ nhân thành nô lệ và hạ thấp chủ nhân trước mặt người khác. Còn quyền lực khi vào tay ai thì người đó có nhiều cơ hội để bắt người khác phục tùng và quy lụy, đồng thời dễ có khả năng tích lũy của cải vật chất. Từ đó, cám dỗ về quyền lực đáng sợ hơn và nguy hiểm hơn cám dỗ về miếng ăn.

Lúc tôi bị chuyển vào phòng 9 khu BC thuộc nhà tù Chí Hoà, ngay đêm đầu tiên, em Sơn (tù hình sự) đã cho tôi biết trong phòng vừa có một án mạng xảy ra cách đó không lâu. Người bị giết là trưởng phòng, đã bị đâm chết bằng cái quai sắt của chiếc xô xách nước, nên từ đó về sau mọi xô thùng có quai xách bằng sắt đều bị tháo ra vứt đi. Anh trưởng phòng xấu số ấy đã bị tổng vào phòng 9 khu BC này ngay từ năm 1976, cũng đói khát thê thảm như các phạm nhân kia, nhưng anh ta đã dết mòng, cơn cám dỗ về quyền lực đã lôi anh ta đi một cách say sưa, anh ta đã âm thầm cộng tác với các cai tù, mật báo về những anh em trong phòng, đã khéo léo đóng kịch ra vẻ thăm thiết lắm đồng thời mua chuộc cảm tình của một số anh em hình sự. Một năm sau, khi anh ta được cai tù đặt làm trưởng phòng, ước mơ của anh ta đã thành, anh ta bắt đầu ra tay thể hiện uy quyền của mình. Anh ta cắt đặt một nhóm ‘đầu gấu’ làm tay chân để ức hiếp các tù nhân khác. Anh ta say mê mùi tanh của máu nên không chùng tay trước cái ác!

Bài học ở đời là ‘Ác giả ác báo’ (Ác độc với người thì chính mình lại gặp ác) nên một đêm, đang lúc mọi người ngủ say, một em tù hình sự vì bị ức hiếp quá sức chịu đựng nên đã kết thúc mạng sống vị trưởng phòng gian ác đó. Trong tù, tôi vẫn chứng kiến những con người - đáng buồn là trong số đó có những vị lãnh đạo tinh thần - bị ám ảnh bởi cơn cám dỗ về quyền lực như trường hợp kể trên, nên đã đánh mất lương tâm mà bán linh hồn cho quỷ.

Theo thánh Luca, Sa-Tan không muốn cám dỗ Chúa Giêsu về vấn đề ăn uống, mà là cám dỗ về việc dùng quyền năng. Thực tế, trong cuộc sống đạo hằng ngày, chúng ta cũng bị cám dỗ về việc xử dụng quyền năng. Lắm khi chúng ta lạm dụng sứ mạng và ơn gọi mà Chúa trao cho mình, thay vì để phục vụ một cách khiêm nhường, thì lại tìm danh tiếng cá nhân, lại hống hách ‘cai trị’, lại tìm mọi cách để người khác phục vụ bản thân mình. Cái đau khổ của đàn chiên Chúa nằm ở đó! Con thuyền Giáo Hội đã và vẫn bị đe dọa bởi những cơn sóng thần về quyền lực! Thánh Lu-Ca viết: “*Quý đem Chúa Giêsu lên cao, và trong nháy mắt, chỉ cho Người thấy tất cả các nước thiên hạ...*” Sa-Tan tự phụ có quyền định đoạt về thế gian và muốn cho ai tùy ý, nó dụ dỗ Chúa Giêsu về phe của nó, nhưng nó làm to. Đức Giêsu đến để cứu nhân loại tức là để gỡ thế gian ra khỏi uy quyền của Sa-Tan, Ngài chỉ nhận quyền bởi Thiên Chúa Cha mà thôi. Của cải, quyền bính, tài năng chỉ là phương tiện giúp chúng ta hạnh phúc. Nhưng, nên nhớ, hạnh phúc lại không nằm trong những phương tiện ấy. Sa-Tan đã lầm vì tưởng rằng Đức Giêsu cũng dễ làm như nhiều người. Thật vậy, nhiều người vẫn cứ tưởng rằng hoặc có của hoặc có quyền, hoặc có tài là đương nhiên được hạnh phúc. Không phải vậy, hạnh phúc là khi được làm con cái Chúa, hạnh phúc là khi được tự do không làm nô lệ cho bất kỳ ai và bất kỳ thứ gì, hạnh phúc là khi được cứu độ khỏi tội lỗi và sự chết.